

O Odpuštění

1. čtení: Mt 6,8-15 ... Neboť jestliže odpustíte lidem jejich přestoupení, i vám odpustí váš nebeský Otec; jestliže však neodpustíte lidem, ani váš Otec vám neodpustí vaše přestoupení.

Kázání: Mt 18,21-35 Tehdy přistoupil Petr k Ježíšovi a řekl mu: "Pane, kolikrát mám odpustit svému bratru, když proti mně zhřeší? Snad až sedmkrát?" Ježíš mu na to odpověděl: "Pravím ti, ne sedmkrát, ale až sedmdesát sedmkrát." "S královstvím nebeským je to tak, jako když se jeden král rozhodl vyžádat účty od svých služebníků. ...

Bratři a sestry,

není to vůbec jednoduché se sem postavit, před Vás, po měsíci a půl...a něco tady povídat, kázat. No Díky Bohu, že si tu nemusím nic vymýšlet, oslnit Vás svými skvělými myšlenkami a pak se nechat poplácávat po ramenou, jaký jsem šikovný, moudrý a chytrý vypravěč. To díky Bohu není můj úkol. Mám se namísto toho společně s Vámi stavět do světla toho, co říká sám Bůh. To pro mě platí úplně stejně jako pro Vás. A dnes tedy necht' společně vstoupíme do světla toho možná nejdůležitějšího, co Ježíš říká, vůbec. Co je v tom křesťanství asi vůbec úplně nejdůležitější, co nás odlišuje a má odlišovat od ostatních lidí.

To je totiž vůbec dobrá otázka, alespoň někdy. Zeptat se, co je na nás vlastně zvláštního, čím jsme jiní, než ostatní. Ne proto, abychom se cítili líp, natož nadřazení těm druhým, to ne. Ale abychom věděli, že těm druhým vlastně máme co dát, že je můžeme obohatit. A co to teda je? Co nás odlišuje? V čem nejsme a nechceme a nemáme být jako svět. V čem nemáme splynout a zařadit se? Co je to jiné?

Že věříme v Boha? To většina lidí na téhle planetě taky. Až bych řekl, že snad téměř všichni věří v nějakého svého boha. Ale že ten náš je opravdický a ten jejich ne? To se nám asi bude těžko dokazovat. Nebo, že žijeme lepší životy a jsme lepší lidé? No, až bych řekl že to taky není úplně ono. Vlastně to dost často není pravda. V kolika dobrých a krásných věcech nás často strčí ti nekosteloví do kapsy? Tak teda aspoň to, že chodíme v neděli do kostela? No, to vlastně ano. To nás opravdu odlišuje. A mnohem hlouběji, než si možná uvědomujeme. Protože každou neděli, kdy přijdeme do kostela, děláme takovou zvláštní věc. Ke konci toho obřadu tady, všichni společně říkáme ta slova, která jsme slyšeli v tom prvním biblickém čtení: Otče náš, který jsi v nabeších ... a odpusť nám naše viny, jako i my odpouštíme našim viníkům... A odpusť nám naše viny, jako i my odpouštíme našim viníkům. A to je veliký rozdíl. Dobrovolně vyznat a přiznat, že vůči Bohu, vůči lásce máme svoje viny. Ne jenom to říci. Ale žít svůj život s tímto přiznáním. "Bože, já jsem vinen. Je to i moje vina, je to moje chyba ... odpusť prosím." To je veliký rozdíl. Tohle vede člověka, mě samotného to vede od nějakého sebezalíbení a sebevyvyšování a sebe prosazování k pokoře. "Bože, kolik jsem toho jen pokazil a zvorál, kolikrát jsem ublížil. A kolikrát jsem mohl udělat to dobré, to správné, to krásné...a já to neudělal. A už je to pryč a nejde s tím nic dělat, nejde to vrátit a nejde to odčinit. Už jenom čekám, že mi to snad Ty odpustíš." A Bůh, ten, který je Láska, odpouští. Amen.

A všimli jste si někdy, že ta modlitba, kterou říkáme, to Otče náš..., pokračuje v bibli trochu jinak, než jak to říkáme v kostele? Alespoň podle toho, jak nám Ježíšova slova zanechal tady evangelista Matouš. Není to amen, jděte v pokoji a pak hurá na kafe a potom dom na řízek. S příjemným pocitem člověka, kterému přece bylo odpuštěno. Ne, ono to v té bibli pokračuje jinak. "**Neboť jestliže odpustíte lidem jejich přestoupení, i vám odpustí váš nebeský Otec; jestliže však neodpustíte lidem, ani váš Otec vám neodpustí vaše přestoupení.**" Boží odpuštění je dar. Nezasloužený, nevysloužený, mnou nezaplacený a nezaplacitelný. Ale každý dar od Pána Boha je vždycky taky úkol. Proto jdi a odpouštěj.

Ale nejenom to. Nejenom tak. Ježíš říká spoustu věcí, nad kterými i ti moudří nevěřící a nekřesťané a do kostela nechodící můžou pokyvovat hlavou, souhlasit. Je to pěkné. To o lásce, nezávidění, všechny ty hezké věci. Ale pozor, tohle je něco jiného. A tady si právě my, křesťané, musíme dát veliký pozor. Tady totiž i sám Ježíš předkládá zákon. Možná Ježíšův jediný, ale velice tvrdý zákon, na jehož porušení se nevztahuje Boží milost. "Človče, křesťane, ty si uvědomuješ, co všechno bylo a je z Tvé strany špatně, čím ses vůči Bohu, vůči Lásce provinil a zůstal dlužen? A toužíš po odpuštění? A Bůh, který je Láska, ti odpouští. Je to smazáno. Bůh už to nepočítá. A proto i ty odpusť lidem, čím se provinili vůči tobě. Pokud tohle neuděláš, ani Bůh ti neodpustí. Toto je zákon, na kterém stojí tento vesmír. Zákon milosrdenství. Amen

V tomhle je Ježíš, ten milý Ježíš, nekompromisní. Proč? A to se dostáváme k tomu druhému, co jsme dnes z evangelia slyšeli. Petr přispěchal k Ježíšovi a ptá se: Tak kolikrát mám odpustit jednomu člověku, když mi ublíží, když mě podrazí, když mě pomluví, když ...však víš. Kolikrát? Snad až 7 krát? Hmm...7 je hodně. A v Bibli 7 znamená úplně. Celý počet. A Ježíš na to: Ne, ne 7 krát, Petře. Ale 70 krát 7 krát. To je kolik? Je to 77 nebo 70 krát 7? to by bylo 490 krát. Co to je za blbost? Proč zrovna tohle číslo? Víte proč? Proč nestačí 7? Protože 7 jde spočítat. To si jde pamatovat. A dokud to počítáš, není to odpuštění. Ale 77, natož 490, to si nezapamatuješ. Teda pokud si to nebudeš psát. A ty si to nepiš. Ty prostě odpusť. Vždycky a znova.

No a pak Ježíš přidá ten zvláštní příběh o tom králi a dlužníkovi a tom druhém dlužníkovi. Jistě, smysl toho je jasný. Tomu prvnímu král odpustil neuvěřitelnou sumu. Nespočitatelnou. To byly miliardy a miliardy a ještě víc. A bylo to odpuštěno. Tak přece měl i tenhle služebník odpustit zas tomu svému dlužníkovi, ne? Tomu, co mu dlužil pár tisícovek. Jasně, nikde na to není zákon, že když ti někdo odpustí dluh v řádu miliard, musíš i ty pak odpustit tisícovky. Ale tak nějak každý cítí, že by to tak mělo být. Namísto toho tan omilostněný multimiliardový tunelář chytí toho chudáka pod krkem a nechá ho dát do vězení. Hrůza, jakto, že mu to nedošlo? Jakto, že se mu to nespojilo? Právě v tomhle je ten Ježíšův příběh dokonalý. Právě v tomhle nám snad může nějak pomoci v tom našem hledání sil k životu v odpuštění.

Víte, proč se to tomu prvnímu dlužníkovi nespojilo? Protože to je prostě něco jiného. Je něco jiného, když někdo jako on zpronevěřit multimiliardy. To mohl udělat snad jenom ministr financí. To je něco jiného než dlužit hounkreditu 70 000. Ministři za miliardové podvody do vězení nechodí. A když, tak jenom na chvílku, jenom jako a pak to přece řeší ti jejich superprávníci a vždycky se to nějak zamete. Protože rozkradené multimiardy, ty se nevrací. S takovým člověkem se taky jedná jinka. V rukavičkách, měkce, opatrně. Tomu nedojde exekutorský příkaz poštou. Ale nesplacená splátka u hounkreditu nebo kontokorentu, to je něco jiného. To přece všichni známe. A stejně tak něco jiného je, když mě odpouští Bůh moje viny. Taky chci, aby se mnou jednal měkce, v rukavičkách, opatrně, aby snad ještě víc nezranil mou duši, kterou před ním v modlitbě vylévám. Ale když mi manželka něco provede, nebo když něco provede děcko, nebo kamarád nebo ten otravný soused, co mi zase...však víte...to je prostě něco jiného. Tam je potřeba spravedlnost. Tak to chodí. Je to prostě něco jiného.

No a víte, co na to říká Bůh? Není. To není něco jiného. Takhle to chodí ve světě ale v Božím království to není něco jiného. Je to úplně to samé. Bůh ti odpustil Tvoje viny, tvoje hříchy, tvoje selhání a tvoje dluhy vůči lásce a životu. Proto i Ty odpouštěj všechny ty blbosti, kterých se proti tobě dopuští ta manželka, dítě, kamarád, soused. Protože to není něco jiného. Je to ten samý zákon milosti a odpuštění. Ve vztahu s Bohem i s bližním. V našem vztahu s Bohem totiž strašně moc záleží na těch malicherných blbostech ve vztahu s lidmi.

Až to začíná vypadat, že tady mluvím jako nějaký odborník na odpuštění. Vůbec ne. Taky se mi to nespojuje. A taky tak strašně toužím po Boží milosti pro sebe a po spravedlnosti pro ty druhé. Taky vím, jak těžké je odpustit. Že to není jenom slovo, jenom mávnutí rukou. Že je to boj, ve kterém musím prohrát sám sebe a to bolí. A nejde mi to. Protože žádné odpuštění není zadarmo. Když člověk odpouští, platí za tu spáchanou vinu sám. Jemu bylo ublíženo a sám svým odpuštěním za to musí ještě platit. Ale podle Pána Boha, podle toho, který je láska, to prý v tomhle vesmíru jinak nejde. A on ví, o čem mluví. Taky za ty naše viny a hříchy a selhání musel platit on sám. On sám musel zemřít. A nám nezbyvá než říci: Odpusť...děkuji Ti...i já odpouštím. Kéž je tohle tím zvláštním, čím se budeme od světa lišit.

Pane Bože, odpusť nám naše viny...a dej nám z Tvého odpuštění čerpat sílu pro ty naše vlastní boje o odpuštění těm, kteří nám ublížili. Amen